Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 212. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 6-го ЛИСТОПАДА 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 6, 1982 No. 212. VOL. LXXXIX.

У ЖОВТНІ УНСОЮЗ ЗБАГАТИВСЯ НА 210 НОВИХ ЧЛЕНІВ

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНС інформують, що секретарі і інші відділові урядовці в місяці жовтні придбали 210 нових членів ,забезпечених на понад 500,000 долярів. Жовтень був першим місяцем осінньої кампанії, і придбання такого числа нових членів зараховуємо до успіхів, якщо взяти до уваги, що тепер високий відсоток безробітних серед громадян ЗСА і Канади. Але поважне число союзових секретарів і інших відділових урядовців, союзових ентузіястів ,не зважаючи на всі перешкоди, добре попрацювали для Союзу. Своєю працею ті віддані союзовці не лише вклали нові цеголки в розбудову найстаршої братської установи у вільному світі — УНСоюзу,але також запевнили кращу майбутність тих 210 українців і їхніх родин.

Приємно згадати декількох відданих працівників союзової ниви, які в жовтні придбали Союзові п'ять і більше членів, а саме: головний радний і голова 231-го Відділу Василь Пастушок придбав 10 членів; головний радний, голова Піттсбурґської Округи і секретар 161-го Відділу Андрій Джула придбав 8 членів; голова Округи Торонто, Канада, і секретар 407-го Відділу Василь Шаран придбав 7 членів; секретар 360-го Відділу Осип Гаврилюк придбав 6 членів; головний радний і голова 88-го Відділу дир. Володимир Квас придбав 5 членів; голова Округи Дітройт і секретар 94-го Відділу Роман Татарський придбав 5 членів; секретарка 269-го Відділу Христина Фуґа-Ґербеги придбала 5 членів і голова 422-го Відділу Юрій Будерацький придбав 5 членів.

Поміж поданими союзовцями маємо трьох головних радних, які разом придбали 23-ох нових членів і тим дали добрий приклад для інших союзовців, а головно членів Головного Уряду. Але коли згадуємо членів Головного Уряду, то в жовтні було більше їх, що придбали нових членів, але менше п'яти. Добрий приклад дав головний предсідник УНС д-р Іван Флис, який придбав члена на поважну суму забезпечення. Також наймолодший віком поміж урядовцями, головний радний Євген Іванців, придбав члена на високу суму забезпечення. Головний радний, голова Округи Рочестер та секретар 316-го Відділу, Володимир Гавриляк, приєднує кожного місяця нових членів і в жовтні також це зробив.

Завданням осінньої кампанії є придбати 1,000 нових членів для Батька Союзу, і ця мета, напевно, буде виконана, якщо всі відділові секретарі, конвенційні делегати, члени Головного Уряду та почесні члени Головного Уряду використають цю небувалу нагоду, а саме: поінформують членів УНСоюзу про те, що до кінця року вони мають нагоду подвоїти своє забезпечення без лікарського бадання, навіть тоді, коли мають 65 років життя.

Клівлендці вшанували творців ЗУНР

Клівленд, О. (С.К.). — 64-ту річницю Листопадового Чину в Галичині, яким по 578 роках відновлено державність і проголошено Західню Українську Народну Республіку, у Клівленді відзначено святковим Вечором 1-го листопада у Святопокровському Осередку в Пармі.

Сім католицьких священиків під проводом декана о. шамб. М.Федоровича відправили Молебень до Пречистої Діви Марії, а відтак присутні перейшли до великої залі на сходини. Започаткував їх словом голова УЗО-Відділу УККА д-р Богдан Футей, а колишній поручник УСС проф. Роман Лесик перевів Апель ветеранських і молодечих товариств. Заступник голови УЗО Мирослав Почтар прочитав доповідь, а деклямувала Надя Струс. На бандурах грали сестри Г. і Л. Завадівські. Гимн закінчив ці патріотичні сходини, що відбуваються тут щорічно від 1925 року.

Роковини державности і соборности України будуть відзначені в неділю, 30-го січня, в залі парафії св.Володимира з участю хору „Сурма" з Чикаґо.

Пластуни Ню Йорку відзначили 1-го Листопада

Ню Йорк, Н.Й. (О.К.). — Згідно з традицією, члени Пластової Станиці в Ню Йорку, як кожного року, відзначили роковини 1-го Листопада Святочним Апелем з відповідною програмою.

В неділю, 31-го жовтня, о год. 10-ій ранку, зібралися в залі Пластового дому члени Станиці в одностроях з прапорами, починаючи від наймолодших членів пластового новацтва. Поміж численними присутніми пластунами та їхніми батьками була також голова Крайової Пластової Старшини пл.сен. Евстахія Гойдиш та інші члени КПСтаршини.

Апель розпочато відспіванням національного гимну та відчитанням святочного наказу. Опісля слідували точки програми у виконанні пластової молоді. Святочне слово про значіння 1-го Листопада і проголошення вільної незалежної Західньої Республіки України виголосив пл. розв. Андрій Данилюк із 3-го куреня юнаків ім. Іван Мазепи. Далі слідувало наскрізь оригінальне виконання двох пісень, музику до яких підібрав один із виконавців, пл. розв. Роман Бідяк, під слова відомих патріотичних віршів, у супроводі другої ґітари, ча якій грав пл. розв. Андрій Дармограй. Обидва виконавці належать також до 3-го куреня юнаків. Завершенням програми була деклямація чотирьох новачок, що саме того дня залишали ряди новацтва, щоб перейти до уладу юначок, а це Лариса Пушкар, Христя Роґуцька, Наталка Олинець, Ксеня Пясецька і Мелася Стецура.

Продовжуючи пластовий звичай, що святкування 1-го Листопада пов'язане завжди із перевіркою пластового знання і підвищення ступенів, у другій частині Святочного Апелю відбувся цілий ряд пластових іменувань, переходів до інших уладів та відзначень. Серед них особливо зворушливим було відзначення цілого гуртка юнаків із 3-го куреня ім. Івана Мазепи, які своєю поставою і завзяттям здобули перше місце серед усіх юнаків-учасників Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі, що відбулася літом 1982 року на Пластовій Оселі „Вовча Тропа".

Після апелю пластуни зі своїми провідниками перейшли до української католицької церкви св. Юра на Службу Божу та Панахиду в пам'ять всіх тих, що згинули в боротьбі за незалежність України.

ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН РЕАҐУЄ ПОМІРКОВАНО НА ВИСЛІДИ ВИБОРІВ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен заявив, що він вдоволений з висліду виборів і що він сподівається працювати з новим Конґресом в „двопартійному дусі компромісу" для розв'язки важливих проблем, які стоять перед народом.

Але під час пресової конференції в Білому Домі, президент Реґен сказав, що він не відступить від принципів в справах, які ми уважаємо абсолютно основними для поправи економічного стану".

Дві справи, в яких Реґен не зробить жадних концесій, це справа видатків на оборону та зменшення податків, згідно з виясненням речників Білого Дому. Ці самі речники не виключають можливости, що Президент може користатися правом вето, для переведення третього зменшення податків.

Дорадники Реґена думають, що тому що Республіканська партія далі має більшість в Сенаті, справа „коаліції" в Палаті Репрезентантів є першорядної ваги для Реґена і така „коаліція" є можлива.

Згідно з обчисленням спеціялістів в Білому Домі, в Палаті Репрезентантів є тепер 245 консервативних демократів і республіканців, з якими президент Реґен буде старатися створити нову „коаліцію" для ефективної співпраці між Білим Домом і Конґресом.

Ці самі речники Білого Дому твердять, що демократи проґавили велику нагоду, здобуваючи лише 26 місць в новому Конґресі. Республіканці обчислювали перед виборами, що вони задержать контролю в Сенаті і зґублять лише 17 до 27 місць в Палаті Репрезентантів, що і сталося.

На закінчення президент Реґен сказав, що, на його думку,республіканці в новому Конґресі не будуть слабшими, як вони були в попередньому Конґресі.

СІКХИ БОРЯТЬСЯ ЗА СВОЮ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Ню Делі, Індія. — Тільки місяць тому товпи сікхів штурмували індійський парлямент, вимагаючи більшої автономії для стейту Пунджаб. Від того часу, тобто 11-го жовтня цього року, п'ять осіб було вбито і більше сотні поранено під час демонстрації перед парляментом і щонайменше чотири особи було вбито і сотні поранено під час заворушень у самому Пунджабі.

Пунджаб є північно-східнім стейтом Індії на кордоні з Пакистаном і населиний в основному сікхами. Напруження зросло дуже в Пунджабі, особливо після 11-го жовтня в столиці стейту Амрітсарі який сікхи вважають своїм святим містом. Останні прояви сікхського духу незалежности і свободи релігії, які ще рік тому вважалися „донкіхотськими", тепер вважаються ґрізною небезпекою політичної інтеґральности індійської держави і загрозою законному порядкові.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В ЗСА

На підставі резолюції Конґресу ЗСА з 21-го червня 1982 року Президент Роналд Реґен проголосив 9-го листопада 1982 року Днем Пошанування Української Гельсінкської Групи. Ця Проклямація виявляє офіційне ставлення Президента та Уряду ЗСА до порушення людських прав в Україні.

Відзначаючи 6-ту річницю створення Української Гельсінкської Групи, Президент підкреслив, що в цей день „ми поновлюємо нашу рішучість ніколи не забувати про хоробру боротьбу українського народу за свої невід'ємні права і ми обіцяємо зробити все можливе, щоб полегшити страждання тих українців, яких совєтська влада переслідує за спробу користуватися тими правами".

Для відзначення цього важливого проголошення дня вшанування Української Гельсінкської Групи в ЗСА, Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи організує протестну маніфестацію перед Організацією Об'єднаних Націй в Ню Йорку у вівторок, 9-го листопада 1982 року о год. 12-ій дня.

Просимо українське громадянство підтримати Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи, щоб маніфестація 9-го листопада стала свідченням солідарности і всебічної допомоги самооборонному рухові нашого народу в його боротьбі за національні і людські права, за свободу і державну незалежність.

Союз Українок Америки — **Іванна Рожанковська**
Український Золотий Хрест — **Наталія Іванів**
Організація Молоді Пласт — **Евстахія Гойдиш**
Організація Української Демократичної Молоді — **Андрій Шевченко**
Українська Вільна Академія Наук — **Юрій Шевельов**
Українське Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка — **Ярослав Падох**
Український Народний Союз — **Іван Флис**
Український Братський Союз — **Іван Олексин**
Спілка Українських Журналістів Америки — **Ольга Кузьмович**
Українське Патріярхальне Товариство ЗСА — **Богдан Лончина**
Українське Лікарське Т-во Північної Америки — **Петро Моцюк**
Товариство Лікарів-Ветеринарів — **Роман Барановський**
Товариство Українських Інженерів Америки — **Евген Змий**
Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" — **Богдан Лстовецький, Микола Ганущак**
Об'єднання Українських Православних Сестрицтв — в Америці— **Валентина Кузьмич**
Братство Кол. Вояків І УД—УНА — **Осип Голинський**
Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні — **Ігор Ольшанівський**

Голови Окружних Комітетів УНСоюзу Америки й Канади відбудуть Конференцію

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організаційного Відділу інформують, що сьома з черги Конференція голів Окружних Комітетів Америки і Канади відбудеться у суботу, 13-го і неділю, 14-го листопада ц.р. на Оселі „Союзівка" в Керґонксоні, Н.Й. Перша Конференція відбулася на тій же Оселі 4-го і 5-го листопада 1972 року. До участи в Конференції є запрошені голови 27-ми активних Округ.

Завданням Конференції є не лише піднести повагу й додати атрактивности Окружним Комітетам, а головно їхнім головам, але також спільно застановитися над справою ведення теперішньої організаційної кампанії, завданням якої є придбати до кінця року 1,000 нових членів, забезпечених на суму бодай 2-ох мільйонів.

Доповідачами під час Конференції будуть затруднені в Головній Канцелярії екзекутивні урядовці, а саме: д-р Іван Флис, головний предсідник, Володимир Сохан, головний секретар, Уляна Дячук, головний касир і Степан Гавриш, головний організатор. Запрошений до участи в Конференції також старший обласний організатор Василь Оріховський.

Доповідачі заторкнуть ряд важливих справ з різних ділянок союзової праці. Також будуть висвітлені фільми продукції Славка Новицького „За стерном долі" (початки української еміґрації в Америці) і „УНС — плюс".

Відбудеться практичний семінар засобів інформації

Джерзі Сити, Н.Дж. — В суботу і неділю, 13-го і 14-го листопада, на Союзівці відбудеться практичний семінар загальних засобів інформації групи,відомої під назвою „Мідія Екшин". На семінарі будуть продискутовані та розглянені питання,зв'язані із фальшивими інформаціями про Україну і українців в урядових аґенціях і в Конґресовій бібліотеці, як також в Бюрі перепису населення.

Семінар організує керівник Відділу братської діяльности УНСоюзу Марта Кордуба і голова „Мідія Екшин" Зенон Онуфрик. Досі зголосилося біля 40 учасників. Усім, що приїдуть,УНСоюз покриває кошти перебування на Союзівці у тих двох днях.

Семінар буде мати окремих доповідачів на намічені вище теми, між ними проф. Тараса Гунчака, який буде говорити про „Розуміння України в Америці". Учасники семінара отримають напрямні, в який спосіб відповідати на фальшиві інформації про Україну.

Це вперше буде переведений такий практичний семінар. Ідея його зродилася минулої весни на першій зустрічі молодих українців, яку зорганізувала М. Кордуба. Зацікавлені тим новим практичним семінаром повинні зголошуватися телефонічно до М.Кордуби: УНСоюз (201) 451-2200.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ ВШАНУВАВ ЛІДІЮ САВОЙКУ

Ню Йорк, Н. Й. (УІА — Р.Сочинський). — Не вперше в мурах пишного будинку Українського Інституту Америки (УІА) лунали одночасно звуки різних мов, але такої лінґвістичної різноманітности, як це було в неділю, 24-го жовтня ц.р., на трьох перших поверхах Інституту, мабуть,ще ніхто перед тим не мав нагоди чути.

На думку прийшла б згадка багатомовности леґендарних будівничих Вавилонської вежі з тією тільки різницею, що тоді було повне безладдя, а тепер панувала повна гармонія, об'єднана одним бажанням, а саме: вшанувати ювілятку.

А це все відбувалося з нагоди прийняття, влаштованого заходами Українського Інституту Америки на пошану Лідії Савойки та для відзначення її 30-літньої суспільної праці для нових іміґрантів,що прибували до Ню Йорку. Через опитування гостей нараховано 26 мов і діялектів, з яких більшість Лідія розуміє, бо вона плинно володіє 11-ма мовами.

Лідія Савойка (третя справа) з групою гостей (зліва): Д. Мереш, Дж. МекКарті, Л. Позес, інж. В. Назаревич і д-р Р.Сочинський.

Л.Савойка здобула диплом в ділянці соціології в Гантер коледжі, а в травні 1982 року Ню Рошел коледж нагородив її почесним титулом доктора прав (гоноріс кавза) за її „великі заслуги для нових американців". Від 1952 року вона працює на провідному становищі в Американській католицькій конференції та співпрацює з урядовою Службою іміґрації та натуралізації, помагаючи новим іміґрантам без різниці їх національности, чи віровизнання, в тому багатьом українцям.

Почесним патроном імпрези був Кардинал Маріо Касаріеґо, архиєпископ міс

(Продовження на ст. 3)

ПАНАХИДА В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ О. ЖДАНОВИЧА

Бавнд Брук, Н.Дж. — В неділю, 7-го листопада ц.р. після Служби Божої в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку буде відправлена в 5-ту річницю смерти голови ПУН Олега Штуля-Ждановича. Поминальна Панахида, яку відправить Блаженніший Митрополит Мстислав в асисті духовенства.

Після Панахиди відбудуться в місцевій залі сходини, на яких слово про сл. п. О. Штуля-Ждановича виголосить Павло Дорожинський, голова Світової Координаційної Ради ІСНО.

У світі

НА СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ ЛОНДОН Є ОДИНОКЕ місто у Великобританії з багатомільйонним населенням, біля 6,7 мільйона мешканців. Від 1961 по 1981 рік, тобто за 20 років, населення столиці зменшилося на 1,2 мільйона мешканців. У другому по величині місті Англії, Бірмінґемі, тепер проживає 920,000 мешканців, а двадцять років тому це було місто з більше ніж мільйонним населенням. Англійські соціологи пояснюють це явище закриттям багатьох фабрик у великих містах.

НАЙКОРОТШУ В СВІТІ НАЗВУ МАЄ СЕЛО, розташоване на Лофотенських островах у Норвеґії. Воно називається 'А'.

ПРОДОВЖУЮЧИ СВІЙ НАСТУП НА ЗАХІДНЬОМУ центральному відтинку фронту, розпочатий два дні тому, військове повідомлення з Теґрану говорить, що іранські війська знищили 40 іракських танків і здобули декілька прифронтових укріплень ворога. Це ж саме повідомлення також говорить, що під час третього наступу від липня іранці відвоювали 115 квадратових миль іранської території, втраченої на початку війни у вересні 1980 року. Крім втрат Іраку в зброї і території, в повідомленні сказано, що було 200 вбитих, 300 поранених, 1,000 іракських вояків взято у полон. Іракський військовий речник у Баґдаді зі свого боку заявив, що іранський наступ відбитий, іранські війська потерпіли важкі втрати у вояках і зброї, іракська артилерія і військове летунство бомбить іранські війська на фронті

РЕЧНИК МІНІСТЕРСТВА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ Ізраїля завяив в середу, 3-го листопада, що від 2,000 до 3,000 палестинських партизанів проникли в долину Бекаа із східнього Ливану від часу евакуації із західнього Бейруту до Сирії в серпні. Загальна кількість палестинських партизанів у Ливані, згідно з заявою того ж речника, є 7,000. Крім зосередження в долині Бекаа, ініша частина партизанів перебуває на півночі Ливану, навколо міста Тріполі.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ КАСПАР ВАЙНБЕРҐЕР, продовжуючи свою поїздку по країнах Південної Азії та Тихоокеанського району, зустрівся в середу, 3-го листопада, з президентом Індонезії Суґарто та мав з ним розмову про „справи, які відносяться до безпеки наших двох країн", — як висловився К. Вайнберґер. Перед відвіданням Індонезії К. Вайнберґер був у Таїлянді. Наступною країною, яку відвідає американський міністер, буде Австралія.

НОВОВИБРАНИЙ ПРЕМ'ЄЕР ЕСПАНІЇ ФЕЛІПЕ Ґонзалєс заявив в середу, 3-го листопада, що він плянує перебрати уряд і проголосити склад свого кабінету 9-го грудня ц.р. Після зустрічі з дотеперішнім прем'єрміністром Лєопольдом Сотельйом, який погодився з пляном Ґонзалєса, новий прем'єр сказав: „Я думаю, що ми будемо мати дуже впорядковану передачу влади".

У СТОЛИЦІ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ СЕУЛІ В СЕРЕДУ, 3-го листопада,відбулася антиурядова демонстрація під час якої студенти вимагали свободи преси і більших прав для робітничих професійних спілок. У демонстрації взяло участь біля 500 осіб, безпорядків не було.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗАЯВИВ 3-ГО листопада, що ЗСА попросили Японію не іґнорувати закону про заборону промислового лову китів, який ввійде в силу в 1985 році. Цей закон був прийнятий у липні ц.р. Міжнародною комісією промислового лову китів.

В Америці

АМЕРИКАНСЬКІ ВЧЕНІ-СЕЛЕКЦІОНЕРИ ВИВЕЛИ незвичайну породу курей без пір'я. Спостереження підтвердили, що ці кури порівняно із звичайними породами швидше ростуть і набирають ваги. У нової породи курей майже не розвиваються прошарки товщу, але зате вони дуже м'ясисті. Успішне розведення нової породи вимагає однієї важливої умови — температура приміщення, де вирощуються такі кури, не повинна бути нижчою ‡25Ц.

ПІТЕР МЕКДОНАЛД, ОДИН З НАЙБІЛЬШ відомих індіянських провідників Америці, і голова 175,000 індіянського племени Наваґо, програв у виборах на голову цього ж племени в Арізоні. Його переміг Петерзон Заґ, 44-річний суспільний активіст, який заснував бюро оборони на тій індіянській резервації. Він був гострим критиком адміністрації свого племени. Резервація, площою 24,000 квадратових миль, є багата в поклади урану і вуґілля та інших природних багатств, які після заяви нового голови „не будуть більш експлуатовані енерґетичними компаніями".

КОЛИШНІЙ МЕЙОР МІСТА ЧУЛА В СТЕЙТІ Міссісіпі, Едді Картан, заперечив начебто він є відповідальний за вбивство свого противника, Рузвелта Ґрандерсона, в 1981 році. Брат вбитого міського радного, Герберт Ґрандерсон зізнав, що радний Джан Едґар Гейс, білої раси, прийшов до нього по вбивстві його брата і заявив, що Е.Картан є „відповідальний за вбивство" його брата. Обвинувачений Картан і вбитий Ґрандерсон — чорні. Якщо лава присяжних визнає його винним, Картан може буди засуджений на кару смерти.

ПРЕЗИДЕНТ ПЕРУ ФЕРНАНДО БЕЛЯУНДЕ ТЕРРІ відкликав свої офіційні відвідини у Вашінґтоні, які мали відбутися в наступному тижні. Речники перуанського уряду в Ліма заявили, що відвідини були відкликані в наслідок „несподіваних обставин", що відносяться до „несумістности перуанських і американських торговельних законів". Заступник секретаря Білого Дому, Леррі Спікс заявив, що справа відноситься до перуанського текстильного експорту до Америки.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ДЖІОВАННІ Спадоліні, який конферував з Президентом Роналдом Реґеном, заявив, що він сподіється, що американські санкції проти совєтського газопроводу будуть скоро знесесні. Він не сказав, одначе, чи його твердження було висловом його бажання чи запевненням Президента Реґена. Спадоліні прибув до Вашінґтону з певним „ключем" для розв'язки напружених відносин між Америкою і країнами Західньої Европи. Але речник Уряду ЗСА заявив, що „нічого нового не порушувано, хоч певні нові ідеї в цій справі є подавані майже кожного дня".

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ ЕДВАРД КАЧ ТВЕРДИТЬ, що з вибором Маріо Квомо на губернатора стейту Ню Йорк, законопроєкт про введення кари смерти в стейті „не має виглядів на ухвалення". Як відомо колишній губернатор Гю Кері і його заступник М. Квомо, були рішуче проти введення кари смерти. Натомість Е. Кач та Лю Лерман, що програв дуже малою кількістю голосів проти Квомо є послідовними прихильниками введення кари смерти в тому стейті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Наруга над людиною

Нові застрашаючі вістки наспіли до міжнародних засобів масової комунікації на Захід із центру вишуканих засобів розчавлювання всіх, що ще не перетворилися у рабів, які животіли б, думали б й діяли б у межах „ідеологічних напрямних" Комуністичної партії. З Москва розливається нова хвиля переслідувань, обшуків, допитів й арештів, яку у колах західніх дипломатів столиці СССР, розцінюють, як „найбільшу за останніх 18 років правління Леоніда Брежнєва" та яка спричинена, на думку цих дипломатів, перш за все двома факторами — погіршенням відносин поміж СССР і ЗСА та непевністю у совєтських державних колах у зв'язку з предбаченим відходом з посту першого секретаря ЦК КПСС, голови Президії Верховної Ради СССР Л. Брежнєва і боротьби за цей пост серед його спадкоємців.

Події ці були попереджені потоком статтей та редакційних коментарів у совєтській пресі зі закликами до посилення ідеологічного виховання населення, зокрема молоді; за виховання і перевиховання ось уже півстоліття виховуваних і перевиховуваних на всі лади робітників, селян та працівників культурних ділянок життя. Працівників шкільництва закликалося до втовкування у голови дітей „комуністичної ідеології, її перевагу над усіми ідеологіями світу", „її високу комуністичну мораль" і т. д., і т. п. Робітників промислових та працівників сільського господарства, для прикладу, у коментарі редакційному закликала „Правда", — після перерахування всіх досягів в совєтському господарстві, — до „виховання почуття господаря, звички ставитися до народної копійки, як до своєї власної", нарікаючи на незацікавленість і „халатность", що спостерігається дослівно у всіх ділянках державної продукції. До повчальних, виховуючих і перевиховуючих статтей долучилися й безконечні брошурки, книжки, серед яких головне місце займає виданий політвидавом у 1982 році двотомник. Перший том його має заголовок — „Учіться комунізму", і в нього ввійшли доповіді статті, листи В. І. Леніна, документи й матеріяли КПСС про комсомол і молодь, а другий том — це праці секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, звернені до „комсомолу, до всієї совєтської молоді, світового демократичного молодіжного і студентського уряду".

Проте цього, як виявляється, не вистачило і довелося „рятувати безпеку країни", закликавши на допомогу КҐБ, що почав свій черговий наступ, скерувавши вістря його на найрізноманітніші елементи — тут і жиди, що бажали б виеміґрувати подалі від „найдемократичнішої країни у світі", тут і віруючі різних релігійних сект, тут оборонці людських прав. Та це далеко ще не все. До осіб, що „можуть бути небезпекою для держави" включено і всякого роду чужинців, що, перебуваючи в СССР, мовляв, намагаються нав'язувати контакти із „совєтськими громадянами", або, переклавши на нормальну людську мову,— це люди, що,живучи в цій, новій для них країні, залишилися такими, якими вони були у країнах свого мешкання — зустрічаючись щодня з людьми, в даному випадку „совєтськими", вони розмовляють з ними, розпитують їх про їхнє життя, висловлюють свою думку про ту чи іншу справу. Та ще й на них не кінець. До об'єктів каґебівської „уваги" ввійшли й оці власне „совєтськіє ґраждані", молоді люди, що сподобали собі західню музику й моду, і таким чином попали в категорію людей, що „можуть бути небезпекою для країни" (бож вбираються у... „джінси", чи ще інші предмети західньої моди!),

Чи можна собі уявити більший глум, більшу наругу над людиною, ніж та,що вже понад півстоліття існує в Совєтському Союзі, який оспівується в російській пісні (що, очевидно, тримається ідеологічної лінії „родной" партії) „Я такой друґой страни нє знаю, ґде так вольно дишет чєловєк"?!

ЯК ПОДАЄ ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА ПОЛІЦІЯ, В невели кому містечку Кріфтель коло Франкфурту арештовано 30-літнього турка, якого вважають запідозрілим у співпраці з турецьким терористом Аджою, який зробив спробу вбити і тяжко поранив Папу минулого року. Італійська поліція вже давно розшукувала Мусу Цедера Селєбі, який мав помагати разом з кількома іншими турками дістати для Аджі гроші, зброю, фальшиві документи і зустрічався неоднократно з Аджою в Цюріху та на Майорці. Судові власті Західньої Німеччини звернулися до італійської поліції щоб вона представила необхідні документи на видачу арештованого Італії.

ТУРЕЦЬКІ ЛІВІ ТЕРОРИСТИ, ЯКІ ЗАХОПИЛИ турецький консулят в Кельні, Західня Німеччина, піддалися поліції після 16-ох годин перебування в будинку з закладниками. Поліція повідомила, що в середу, 3-го листопадам від 10 до 15 марксистських екстремістів озроєні вдерлися до чотирьохповерхового скло-бетонного будинку о 4:50 год. ранку і затримали понад 50 закладників. Після інциденту речник поліції заявив, що всі закладники звільнені. „Дякувати Богу все закінчилося безкровно. Всі закладники звільнені ,живі і здорові", — сказав речник.

КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА II ВІДКРИЛА НОВУ сесію англійського парляменту промовою, в якій проголосила, що уряд консерватистів має намір бути непохитним у своїй боротьбі з інфляцією. Уряд „глибоко усвідомлює тривогу і пригнічення, викликані безробіттям", — сказала королева. У палаті льордів королева додала, що далі буде обмеження видатків на соціяльні потреби.

Іван Кедрин

2000-ЛІТТЯ КИЄВА АБО: НА ШНУРКУ ЗАТІЇ КҐБ

У нюйоркському „Віснику", суспільно-політичному місячникові, офіційному органові ООЧСУ, за місяць жовтень 1982, читаємо на сторінці 16-ій: „...На підставі наукових джерел відомо..., що Києву в наші часи щонайменше 2000 літ..." Але на наступній 17-ій сторінці знаходиться протилежне ствердження:„...Цього року Москва зчинила пропагандивний крик про 1500-ліття Києва, коли ця дата виссана з брудного пальця..." Виходить: „наукові джерела" потверджують існування Києва 2000 літ, але „з брудного пальця" виссано існування Києва 1500 літ. Абракадабра, яку трудно розчовпати.

Проте автор тієї статті п. з. „Канібальський танок довкола Києва" каже правду, що це „Москва зчинила пропагандивний крик про 1500-ліття Києва". Автор пояснює це бажання „підмурувати" ювілей 60-річчя офіційного створення Совєтського Союзу. Нам видається куди правильнішим твердження проф. Омеляна Пріцака, що придумання Москвою 1500-літнього „ювілею" Києва мало на меті відвернути увагу від святкування 1000-ліття християнства України.,„...Большевики кинули гасло 1500-ліття Києва, щоб „переліцитувати" тисячоліття хрищення України, сподіючися, що таке вище число з одного боку заманить „хахлів" із комплексом меншевартости, а з другого — викличе боротьбу цілої низки інших „пашківсько-республіканських" тисячоліть... На жаль, вони не помилились. Ось, як би на замовлення у постановах останнього СКВУ, отже найвищої установи українців у діяспорі, яка, можна б сподіватися, повинна б стояти на сторожі гідности одного нашого тисячоліття християнства України, читаємо ще про схвалення ювілеїв,двотисячоліття Києва та двотисячоп'ятсотліття -державности України". (Диви статтю проф. Омеляна Пріцака „Куліси проголошення 1500-ліття Києва". „Альманах УНСоюзу на 1982 рік"),

Професор О. Пріцак має стовідсоткову рацію, що „партія Леніна нічого не робить такого, щоб перед тим точно не обдумати" і що Москва рішила не допустити, щоб уся увага українців була зосереджена на святкуванні ювілею християнізації України, бо ця „християнізація України значила її вхід до вищої культури". Тому теж московський патріярх, голова Православної Церкви в ССР на послугах імперської політики, запротестував, коли Папа Іван Павло II у своєму зверненні до українців підкреслив унікальність ювілею 1000-ліття уведення християнства в Україні. Проф. Пріцак правильно пригадує, що величаве відзначування у 1966 році тисячоліття хрищення Польщі „відновило моральну силу поляків, підкріпило їх стан і без сумніву підготовило польську всенародну обнову, яка виявила себе так яскраво в їхній ширшій революції духа, що вибухла спонтанно у 1980 році". Логічно — Москва не хотіла (і не хоче), щоб таке повторилося в Україні у зв'язку із святкуванням тисячних роковин заведення християнства Володимиром Великим і, ще раніше, його матірю Ольгою.

Нема ніяких „наукових доказів" на існування Києва 1500, 2000, 3000 років тому. Є тільки здогади, які не мають нічого спільного з тими ніби археологічними знахідками за часів влади Совєтського Союзу. Археологія в СССР запряжена також до воза політики імперії. Коли археолог Михайло Брайчевський проголосив критичну книжку про Переяславську угоду, то його негайно відсунули і на його місце, — за інформаціями проф. Пріцака, — поставили кар'єриста Петра Толочка, який зараз же почав писати по лінії бажань компартії. Насправді сумно, що наші люди так швидко і безкритично дають себе ловити на гачок махінацій КҐБ. Очевидно, автор тієї резолюції Секретаріяту СКВУ (не знаємо хто він) діяв у добрій волі і вірі, але підштовхувати окремі українські громади в діяспорі, зокрема на терені ЗСА і Канади, до відзначування роковин існування Києва — немає ніякого глузду.

Большевицька пропаґанда покликається на археологічні „докази". Для ствердження метрики будь-якого міста не треба археології. Проф. Пріцак згадує у цитованій статті про такі міста, як Венеція, Гамбурґ, Прага та, з українських міст, Донецьк. Можна б пригадати, що Цезар (згинув 44 роки перед Христом) у своїй книзі про воєнний похід в Ґалії — нинішня Франція — дав поштовх французьким ученим дошукуватися натяків на родовід різних місцевостей у Франції. „Батько історії" грецький Геродот ще раніше, бо у V сторіччі перед народженням Христа, також не знав, що таке новітня археологія. Большевики звели цілу науку про історію України до археології, бо вона не заторкує процесу національного дозрівання. У школах Австрії вчать, що Відень був відомий за староримських часів, як „Віндобона". Треба дивуватися і жаліти, що наші люди так легко піддаються свідомій, пляновій, дбайливо передуманій вирафінованій політиці Москви, наставленій на творення одного „радянського народу" з родоводом „триєдиної Русі".

Наші люди якось закохалися у ювілеях — персональних, організаційних, реґіональних, національних. Зберігання традиції — чудова річ. Відзначування роковин великих історичних подій у відповідні дати — це похвалигідний звичай. Але треба в усьому зберігати міру і не квапитися до таких ювілеїв, які насправді інспіровані ворогами, а не приятелями України. Всю увагу вільної громади в діяспорі треба зосередити на відзначуванні 1000-ліття хрищення Русі-України. Згода Митрополитів обох традиційних Українських Церков, Католицької і Православної у ЗСА разом зорганізувати і разом святкувати ті славетні роковини приєднання України до християнської культури — це пре-

(Продовження на ст. 3)

НА ЗЛОБОДЕННІ ТЕМИ

Напередодні Балю Преси

Оце вже десятий раз підряд, починаючи від 1971 року, я отримав з чепурною віньєтою Едварда Козака (ЕКА) виготовлене запрошення на Ювілейний, десятий у ЗСА Баль Української Преси, що має відбутися в суботу, 6-го листопада ц. р. в авдиторії Св. Йосафата при 4,521 Дистан вулиці у Філядельфії. Запрошення цього року прислала мені Марія Леськів. У ньому подано Фінансову Комісію Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та Спілку Українських Журналістів Америки як спонзорів балю, особовий склад Почесного комітету: інж. Лідія Бурачинська, ред. Антін Драган, ред Іван Кедрин-Рудницький, д-р Григор Лужницький, та мґр Ірина Пеленська, членів жюрі для вибору кралі та князівен української преси: Рома Прийма-Богачевська, Слава Ґеруляк, Євген Левицький, Степан Рожак і Петро Фединський, а майстрами церемонії названо: Тамару Петришин-Фаріон і Романа Кнігницького. Подано також початок балю на 9-ту годину вечора, ціну за квиток від особи 15 долярів (для студентів — 10 долярів), та що учасників балю обов'язує вечірній одяг.

Стільки про запрошення. А ось у 196-му числі „Свободи" з датою 15-го жовтня ц. р. появилася гарна стаття ред. Ольги Кузьмович, голови СУЖА в ЗСА, п. з.: „Приємний ювілей", яка зразу викликала спростування у цій же „Свободі" (ч. 203 з датою 16-го жовтня ц. р., мовляв: „Не СУЖА, а СФУЖО було ініціятором „Балів Преси" в ЗСА"...

Не важливе хто був справжнім ініціятором цієї корисної під кожним оглядом імпрези в ЗСА, як і не важливе, хто був ініціятором Балів Преси у Львові. Як один із тих, мабуть, уже небагатьох учасників цих балів у Львові, кортить мене докинути до цієї справи мої „штири ґрейцари". Відомо є, що подібні імпрези ми запозичали собі від наших сусідів поляків, що кожного року в довоєнному Львові влаштовували свої репрезентативні Балі Праси. Також не є таємницею і те що ініціяторами українських балів преси були завжди багаті й винахідливі на подібні ідеї наші колишні Усусуси, а згодом директори й редактори Літопису, календарів і В-ва „Червоної Калини": ред. Роман Купчинський, останній голова Товариства Українських Письменників і Журналістів ім. Івана Франка у Лвові та його члени: ред. Лев („Льоньо") Лепкий, дир. Осип („Юно")Навроцький та дир. Петро („Пєр") Постолюк. (Вони всі вже на тому світі!). І знову ж таки байдуже, чи сама ідея влаштовувати такі імпрези зродилася у приміщенні В-ва „Червоної Калини" при вул. Зіморовича, чи в пресовому концерні бл. п. Івана Тиктора при вул. Боїмів, у приміщенні редакції, адміністрації й друкарні щоденника „Діло" на Ринку чи у львівських каварнях „Де ля Пє") ми тоді читали: „Деляпайкс) на Марійській площі, „Центральці" на площі Смольки, чи в цукорні Вельца на вул. Академічній. Серед традиційних і репрезентативних балів „Основи"(студентів Львівської Політехніки), „Ватри" (студентів Ветеринарної Академії), „Медичної Громади" (студентів медицини), Правників (студентів права й економії при Львівському університеті), Балю Вдів і Сиріт (Т-ва що опікувалося вдовами і сиротами по українських католицьких священиках) та багатьох інших вечерниць і танцювальних забав, що їх влаштовували львівські студентські, громадські установи й організації. Балі Преси були цим цінні й залишали по собі чимало гарних споминів, бо їх учасниками була українська, львівська „сметанка", нарівні з-поміж молодих як і з-поміж дозрілих і підтоптаних віком журналістів, письменників і професіоналів, що в ті, не завжди веселі часи, уміли не лише виконувати свої професійні, суспільні та різнорідні громадські обов'язки, але потрапили також бавитися й продовж одної ночі забути про сумні, безрадісні будні...

* * *

На двох Балях Преси, що відбулися у Львові в приміщеннях „Касина Поштовців" при Японській вулиці, під час м'ясниць („карнавалу") у 1935 і 1936 році, я був активним співучасником в характері „пресового термінатора" й музиканта зі студентською оркестрою „Яблонського-Костюка" (частіше званою „Ябцьоджаз"), яка в складі не менше 10-18 інструментів приґравала до танців. (На доказ правдомовности залучую світлину). А було воно так: баль починався в 9-ій годині вечора і тривав до 6-ої години ранку, звичайно з одногодинним продовженням. (Сьогодні ми назвали б це „овертаймом"). Хороводом, який провадив Роман Купчинський, під звуки двох оркестр, що грали у двох просторих залях касина марші з українською тематикою в музичнім оформленні для різних інструментів Анатолем Косом („Таці"), Богданом Весоловським („Бонді"(й Леонідом Яблонським),„Ябцьо"), розпочинався баль. У залитих жевріючим світлом із різнокольорових рефлекторів залях, пара за парою, в безжурному настрої під пильним доглядом аранжерів балю ред. Льоня Лепкого, директора „Центросоюзу" Юліяна Шепаровича й професора УГА Петра Зимака проходили багаточисельні учасники балю. Панове зодягнені у фраках, рідше в смокінґрах (сьогодні ми їх називаємо „ток-

(Продовження на ст. 3)

Степан Гавриш

ЛИСТОПАД І ГРУДЕНЬ Є ВИРІШАЛЬНИМИ МІСЯЦЯМИ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ

З початком жовтня цього року Екзекутивний Комітет УНС проголосив спеціяльну організаційну кампанію, метою якої є придбати 1,000 нових членів до 31-го грудня. У межах цієї кампанії у жовтні придбано вже 210 нових членів і тим самим залишається придбати ще 790 до кінця року. Якщо б це число нових членів припадало на літні місяці, то можна б сумніватися у здійсненні пляну. Але це ж ті місяці, які по традиції завжди були рішальними у виконанні заплянованої квоти. У цих двох місяцях — листопаді і грудні — секретарі, відділові урядовці й організатори приєднують найбільше число нових членів. Пам'ятаємо „урожайні" місяці, коли Головна Канцелярія УНС одержувала у грудні 600-800 аплікацій нових членів. Це не було 20 чи 25 років тому, а нещодавно.

Схвалюючи квоту 1.000 членів до придбання до кінця року, Екзекутивний Комітет застановлявся над тим, чи цей плян можливо зреалізувати. І коли взяти до уваги, що Союз об'єднує 450 відділів, то нема сумніву, що квота буде виконана. До того треба додати, що ми є в Конвенційному році, а прибуло на Конвенцію аж 399 делеґаток-делеґатів (один помер під час Конвенції) і 26 членів Головного Уряду. Отже, якщо всі тепер, в листопаді і грудні, виконають свій моральний обов'язок супроти Батька Союзу , за долю якого боялися, то чи ж тяжко буде придбати 750 членів? Щоправда, на жаль, і то на превеликий жаль, поважне число делеґаток-делеґатів до кінця жовтня ще не придбало ні одного члена. Усі вони одержали листи з Організаційного Відділу з пригадкою, що повинні пам'ятати про ріст Союзу. Не можна далі байдуже приглядатися до того, що така установа, як Союз тратить активних членів. Вірю, що всі ми бажаємо, щоб Союз постійно збільшував своє членство, а це станеться тільки тоді, коли всі будемо працювати для добра Союзу у справжній родинній атмосфері.

Коли брати до уваги теперішню працю поодиноких союзових відділів, то на 450 маємо поважне число таких, що за 10 місяців ще не придбали ні одного члена. Секретарі тих відділів одержують пригадки з Організаційного Відділу, і по традиції в листопаді, а грудні вже напевно придбають по кілька членів. Але коли згадую секретарів наших відділів, то майже всі вони є невтомними будівничими Союзу. Це справжні ентузіясти і всім їм належиться признання й подяка за ту муравлину працю, яку вони виконують часто у несприятливих обставинах. Оцінити працю секретарів Союзу можуть лише ті особи, які самі виконували її довгими роками.

Повертаючись до нашої мети, а саме — придбати 750 нових членів до кінця року, то, як вже було сказано, в першу чергу, розраховую на віддану працю секретарів. Допомогою для здобуття нових членів секретарям у великій мірі повинна служити акція подвоєння життєвого забезпечення без лікарських оглядин для членів Союзу у віці від народження до 65-го року життя. Акція ця є спеціяльно призначена на останні місяці біжучого року. Але чи ця акція буде успішною, то це залежатиме від праці секретарів й інших союзових урядовців. Це ж перший раз в історії УНС член у віці навіть 65 років життя може подвоїти своє забезпечення на 5.000, 10,000 дол. і більшу суму, яка рівняється його теперішньому забезпеченню. Тим самим ця акція не підлягає „максимальним сумам забезпечення". Члени УНСоюзу, яким зближаеться вік 65 років і які мають тепер мале забезпечення, повинні цю нагоду використати. Якщо вони не мають контакту зі своїми секретарями, то можна звертатися прямо до Канцелярії Союзу в Джерзі Сіті. Також є важливим згадати і те, що члени Союзу, які мають виплачені грамоти, але їм ще не минуло 65 років життя, також можуть подвоїти своє забезпечення без лікарських оглядин.

Добрий результат згаданої кампанії може дати лише посилена праця, тому апелюю до всіх секретарів, конвенційних делеґатів, членів Головного Уряду й почесних членів Головного Уряду присвятити останні два місяці цього року союзовій праці. Розбудовуймо нашу заслужену установу спільними силами так, як це робили наші піонери.

Василь Качмар

КИЇВСЬКЕ І МОСКОВСЬКЕ ХРИСТИЯНСТВО

III

Згідно з Христовими словами, диявол — це батько неправди, отож московське лихо, яке набуло у цьому столітті просто анокаліптичної сили та потворности, є направду диявольським. Сучані кремлівські вожді вважають християнську правду, яка є питома українському християнству, найбільшою небезпекою для російсько-комуністичної загарбницької імперії. Основи християнської моралі, які поклали святі княгиня Ольга і князь Володимир Великий, витримували віками і досі витримують навалу московської неправди. Бо нашу силу творить християнська віра.

У цьому й лежить глибоке значення Київського християнства, тисячоліття якого готуємось відзначити. До важливих заповітів тисячоліття Київського християнства належить призначення нашого народу нести на Схід правдиву віру Христа, хоч покищо Україні доводиться обороняти не тільки на рідних землях віру Христову — історичну основу нашої нації, від наступу російсько-комуністичного безбожництва, але і його впливи у вільному світі. Тут історики повинні висвітлити справу відмінности московського християнства від Київського та довести, що московське християнство не є „спадкоємцем" християнства святих княгині Ольги та князя Володимира Великого, як це написав кардинал Віллебрандс у листі до митрополита Ювеналія.

У Київській державі християнство з'єдналося гармонійно з духом українського народу, а в племенах північного Сходу християнство, яке, до речі, прийшло туди з Києва, зустрінуло спротив. Але Київське християнство не вмерло, а живе навіть у царстві червоного демона злоби і нищення, себто в поневоленій Україні, в новітніх катакомбах, і йому дорівнює хіба християнство з часів переслідування його Нероном! А успадковується щось по смерті когось чи чогось. Отже московське християнство є наскрізь відмінне від европейського, а тим самим і від Київського, тобто від нашого — українського — християнства.

Російська Православна Церква втратила справжній християнський дух уже за панування царя Івана Лютого, даючи змогу„дияволові критися поза хрестом". Вона служила маскою царській деспотії в її хижацьких завоюваннях інших народів, а в нашій добі служить московському імперіялізмові проти цілого культурного світу.

В Київській державі влада користала з благословення Церкви, але не намагалась ніколи її собі підкорити, як це було і є в Москві. Москва успадкувала від Візантії засаду підкорення Церкви політичній державній владі.

У Київській Русі організуючу національну силу становила Церква. Церква Київського християнства була суспільним центром, а процес культурно-народної освіти був у руках духівництва. Доволі згадати часи Митрополита Петра Могили, його Київську Духовну Академію, її ролю, ролю Києво-Печерської Лаври в справі друкування книжок, освіти та шкільництва. Духівництво вітало в Києві в 1648 року гетьмана Богдана Хмельницького, воно поширювало та вщіплювало в народі ідею української державности. Варто ще пригадати, що Церква Київська і пізніше виступила в ролі національно-політичного натхнення, чого доказом була, наприклад, Коліївщина.

В тому часі політично-визвольний рхх в Україні був під проводом Церкви, а народ боровся за права покривджених і гноблених.

Таке, отже, було і є наше Київське християнство і таким воно буде, дармащо Москва силоміць хоче його знищити. Російський філософ Георгій Федотов, видатний дослідник християнства Руси-України,твердить, що оте древнє Київське християнство було одним із найкращий засобів поширення Христового вчення у цілому світі. Печерський Патерик чітко з'ясував принципи Київського християнства та доводить, що воно дуже відмінне від московського християнства. У Патерику виразно написано: „Нехай державна влада не встряває у справи Церкви, бо і Церква не вмішується у державні справи. Одинокий виімок, коли духовна влада має інтервеніювати в справи світської влади — це тоді, коли християнська мораль є нарушена світовою владою. Бо Христова мораль не може бути предметом торгів".

Таке, отже, було безкомпромісове становище ігумена Теодосія Печерського у відношенні публічного зла. Зате московсько-російське православ'я заступає зовсім інші погляди. В Русі-Україні дивилися на московсько-російське православ'я неначе на варварство. Від часів хрещення Руси-України Київська Церква була незалежна від світської державної влади, і держава піклувалася Церквою не з політичних мотивів, але з євангельського обов'язку.

Так Москва в минулому не могла терпіти й тепер не дозволяє, щоб існувала самостійна, а не упокорена Церква. З приходом російського комунізму в Україну в 1917-20-их роках, Кремль знищив українську державність, а в духово-моральній ділянці життя запанувало маркс-ленінське мрякобісся. В таких непригожих умовинах відродилася в Україні Українська Автокефальна Православна Церква, яка взяла на себе ролю громадського чинника чи точніше — національно-громадського організатора. Українська Церква в Україні в ті революційні часи та її Божі храми були осередками національно-політичного єднання українців проти руїнницької сили московського комунізму. Провідники УАПЦеркви Митрополит В. Липківський, архиєпископ Шираївський та проф. В. Чехівський стали, як колись Кирило-Методіївські Братчики, в очах українського народу національними пророками. Тому Москва брутально знищила УАПЦеркву при кінці 1920-их років. А в 1945-46 роках ця ж сама атеїстична Москва терором знищила Українську Католицьку Церкву в Західній Україні, а небаром і в Карпатській Україні. В ім'я правди треба ствердити, що Російська Православна Церква і в тому часі не висловила навіть протесту атеїстичній московській державній владі за це, але навпаки — чинно допомагала ліквідувати обидві Українські Церкви.

(Кінець)

Український Інститут...

(Продовження зі стор. 1)

та Ґватемаля, який не міг прибути до Ню Йорку, але вислав свого представника з відповідним привітом. Головою Почесного комітету була дружина В.Аверелла Гаррімана. Серед 11-ти містоголов Почесного комітету були єпископ Василь Г. Лостен, о. протопресвітер Степан Біляк, грецький архиєпископ Яковс і ряд інших високих духовників різних Церков: Римо-Католицької, Української Католицької і Української Православної, Греко-Православної, Вірменської, Маронітської і Жидівської.

В почесному комітеті було вісім представників, здебільша голів українських центральних організацій, громадських товариств і наукових установ, а в ширшому комітеті були 32 українці , відомі із їхньої культурно-громадської діяльности.

Вечір відкрив інж. Володимир Назаревич, віцепрезидент Українського Інституту Америки. Він описав генезу, завдання, теперішню діяльність і пляни на майбутнє цієї установи, підкреслюючи факт, що члени УІА гордяться тим, що в їх гурті перебуває, як повновартісний член, така визначна особа, як Лідія Савойка.

В. Назаревич представив Дейвида Мереша, відомого коментатора на телевізійному каналі Сі-Бі-Ес в Ню Йорку, який дуже цікаво змалював постать Л. Савойки і її заслуги для суспільства.

Виконуючи свою ролю, як майстер церемоній, він познайомив присутніх з Ліліян Л. Позес, головою ширшого комітету, члена верхівки американського громадського життя в Ню Йорку, знаної філантропистки і великої прихильниці української громади, яка не щадила похвал для ювілятки, підкреслюючи живучість української громади і її вклад в культурне життя Ню Йорку.

Після того відчитано дуже теплий ґратуляційний лист від посадника міста Ню Йорку Едварда Кача, з подякою за поміч новим іміґрантам.

Особисто вітав Л.Савойку заступник посадника Роберт Ф. Ваґнер, мол.

За ним на подіюмі виступив конґресмен Билл Ґрін, який у короткій промові висловив подяку ювілятці.

Привіти від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій передала її голова Лідія Бурачинська в українській мові. Її коротку промову переклала на англійську мову Олена Процюк.

Наступним промовцем був Дейвид Н.Дінкінс, представник міста Ню Йорку, а після нього промовляв Джордж Ґордон Ленокс, представник високого комішенера Об'єднаних Націй для втікачів, і Джон Е. МекКарті, екзекутивний директор Служби іміґрації та Американської католицької конференції.

Лист від Патріярха Української Католицької Церкви, Кардинала Йосифа Сліпого, прочитав Зенон Баб'юк, скарбник УІА.

Низку телеграм від різних організацій та приватних осіб прочитав Д. Мереш, додаючи від себе іноді дуже дотепні коментарі.

Отець Міхал Зембужскі, директор програми домашньої опіки, подарував Л.Савойці мистецько вишиту пам'ятку з її шкільних років від польської громади.

П. Нікля прочитав привіти від заступника губернатора стейту Маріо Квомо.

Дейвид Ґрухольскі, в імені Ендрю Стейна, президента Мангеттену, прочитав проклямацію, назначуючи день 24-го жовтня 1982 року „Днем Лідії Савойки", після чого ювілятці вручено цілий ряд подарунків, серед них китицю квітів від „Жінок усіх націй" руками „Королеви еспанського дня", олійний образ Кураха від Українського Інституту Америки, портрет Л.Савойки з Папою Іваном Павлом II, який передав їй особисто маляр з Еквадору, Секундо Карденас, і представив їй свою сліпу дочку, яка відспівала на її честь кілька пісень.

На залі появився рабін жидівської конґреґації Дейвид Коген, голова Коаліції американських етнічних товариств і екзекутивний директор Метрополітального консуляту жидівської бідноти в асисті двох супровідників, усі одягнені в традиційні релігійні строї з чорними капелюхами. Забравши слово, він зацитував багато прихильних опіній про діяльність Л. Савойки, зокрема на користь жидівських іміґрантів.

Після нього кілька слів сказала монахиня Петті Волш, репрезентантка Римо-Католицької Дієцезії в Бруклині, передаючи їй подарунок.

Хоч у програмі цього святкування не були передбачені якісь концертові виступи, між промовами спонтанно забавляли присутніх деякі артисти, серед них д-р Юліяна Осінчук фортепіяновими творами Шопена і Косенка, тріо фінляндських братів Альті, Вайко і Пенті Лейґо, які виконали кілька мелодій на клясичних акордеонах, і кілька бандуристів з нюйоркської Школи гри на бандурі.

Серед приявних на цьому унікальному святкуванні, яке почалось і закінчилось прийняттям майстерно зорганізованим холодним і теплим буфетом і відповідними напитками, було багато визначних осіб, що їх годі усіх перечислити: амбасадорів і генеральних консулів таких країн як Канада, Мехіко, Ґаїті, Ґватемаля, Еспанія, Домініканська Республіка, Гондурас, Трінідад, Колюмбія, Ніґерія, Еквадор, Австралія тощо.

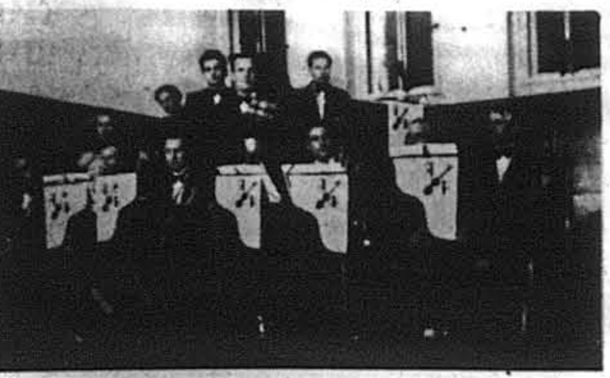
Було там також п'ять суддів, які займаються іміґраційними справами, представники Американської Місії до Об'єднаних Націй, репрезентанти різних релігійних віровизнань та деякі конґресмени, а саме: Гемильтон Фиш, Роберт Ґарсія, Бенжамин А. Ґіллман, Билл Ґрін і Стівен Столяж, а також такі визначні особи, як Анна Розенберґ-Гофман, принцеса Люсі Шіразі, графиня Я. Дембінська, принцеса Марія Тереса Дроуцкой, Ельсі Ліцман з Об'єднаних Націй та інші.

Дохід з прийняття призначений на спеціяльний фонд імени Лідії Савойки, з якого оплачуватиметься навчання англійської мови для іміґрантів та даватимуться поради і мистецькі програми для старших віком громадян. Всі ці імпрези відбуватимуться в приміщеннях Українського Інституту Америки.

За ближчими інформаціями про майбутні імпрези, концерти, виставки, курси та лекції слід звертатися листовно до: Ukrainian Institute of America, 2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021 Tel. :(212) 288-8660.

Напередодні...

(Закінчення зі стор. 2)

Оркестра Яблонського-Костюка (Я. К.)
(На Балю Преси у Львові в 1935 році)
Перший ряд (зліва): Юрій Жмуркевич — чельо й саксофон, Ярослав Пеленський — клярнети й саксофони, Осип Весоловський — клярнети й саксофони, Олександер Тарнавський („Лесько") — трубка, НН+ НН – труби й тромбони; повище (зліва): Богдан Весоловський („Бонді") — композитор, піяно й акордеон, Наталка Яблонська (дружина „Яця") — фортепіян, Зенон Гординський — бас і співак-рефреніст, Леонід Яблонський („Ябцьо") — скрипка і керівник оркестри, Іван Р. Костюк („Ванька") — перкусія

сідо"), пані у шиковних, дорогих, довгих по кістки бальових сукнях. Члени жюрі з-поміж журналістів, письменників і мистців критичним оком приглядалися сукням пань, за що згодом найкращі (на думку і оцінку членів жюрі) сукні діставали нагороди. Після хороводу слідували віденські й англійські вальси, танґа, фокстроти, словфокси, чарлстони, румби і каріоки. Опівночі кадриль і лянсьє, а над раном коломийка. Бавилися й танцювали усі! Ніхто не продавав „петрушки". За це вже дбали аранжери балю й „фордансери"! Під час перерв пані й панове вгощалися „яствієм і питієм" в обильних буфетах, що їх власним коштом і у власному заряді постачали пані-комітетові. В затишних кімнатах касина нетанцюючі грали преферанса й тарока, а на залях гомоніла українська пісня у виконанні принагідних хорів під керівництвом незабутнього Льоня Лепкого і при супроводі на фортепіяні Нестора Нижанківського, Антона Рудницького, Романа Савицького й інших професорів і елевів Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка. Еґеж! І таке колись, „за наших часів", бувало!..

У безжурному настрої проминала нічка як з батога ляснула. А як у буфетах не стало вже пишних паштетів, канапок, смачних ковбасок з капустою, борщу й голубців, „пропінацію" допивали „до останнього набою" звеличники Бахха й Терпсіхори, а крізь вікна закрадалися до залі перші проміння світанку, забава добігала до свого кінця. Оркестра грала повільний вальс з мелодією пісні „Прощаюсь ангеле з тобою" і під звуки останнього, улюбленого тоді танґа: „Прогуляєм ніч до ранку, вип'єм щастя до останку... А на білому світанку скажу словечко тобі, що будеш на віки моя, моя"!!! — „закохані пари" розходились мало-помалу по домах, щоб ще того самого дня, у неділю, зустрітись на „дванадцятці" в храмі Св. Юра, „Преображенці", чи у „Волоській" церквах та ждати до черґового Балю Преси... І не одна пара „заякорилась тоді навіки"... Не одна пані стала дружиною свого партнера й не один партнер найшов згодом щастя в родинному й подружньому житті... Не одна пані раділа одержаною нагородою за свою сукню, а інші вередували на „несправедливе жюрі"... Бо й на це були Балі Преси у рідному Львові!

* * *

А як буде на цьогорічному, ювілейному Балю Преси, про це вже скажуть і напишуть наші редактори, що, надіємось, більш зичливо як це було досіль, поставляться до цієї імпрези, яка приспорює стільки добра у формі нагород за красу й громадське вироблення у панянок та грошових стипендій для студіюючої молоді. Надіємось що й оркестра Богдана Коваля „Темпо" приґраватиме до танців дискретно й без зайвого галасу й крику. А покищо, хто ще „молодий" та ходить на власних ногах й бажає безжурно провести ніч 6-го листопада, нехай готується до „виступів"! До милого побачення на Балю Преси у Філядельфії!

Іван Р. Костюк

(колишній музикант на Балях Преси у Львові.)

ВИЯСНЕННЯ

У зв'язку з писемними запитами й висловленнями обурення членства і прихильників ОУН, викликаного опублікуванням деяких статтей і інтерв'ю бувшого члена ПУН і ОУН — Ярослава Гайваса на сторінках преси ОУНр, подаємо до загального відома членства ОУН і Українського Націоналістичного Руху слідуче:

1. Не відповідає правді, що після проголошення т.зв. „Акту проголошення Української Державности у Львові 30-го червня 1941 року" Голова ПУН полк. Андрій Мельник чи Провід Українських Націоналістів висилали будь-яку делеґацію з дорученням зложити заяву визнання „Державного Правління під головуванням Я.Стецька".

2. Правдою є, що на нараді Оперативного Керівництва ОУН у Львові, на початку липня 1941 року, Ярослав Гайвас поставив внесок припинити діяльність ОУН на зайнятих німцями українських теренах, щоб не входити в колізію з ОУНСД. Члени Оперативного Керівництва ОУН цю пропозицію рішуче відкинули. Натомість рішено нав'язати контакти з Я. Стецьком для переведення основної аналізи цілости обставин в Україні. Цих розмов аж ніяк не можна, 40 років пізніше, фальшиво інтерпретувати як „визнання" „Державного Правління під головуванням Я.Стецька".

3. Стверджуємо, що Провід Українських Націоналістів ніколи не одержав Комунікату Проводу ОУНСД, яким ця організація відмежовувалася від вбивства полк. М. Сціборського і сотн. О. Сеника-Грибівського, або осудила братовбивство і вживання терору як засобу політичної боротьби.

Загально відомим фактом є, що після житомирської трагедії проходила хвиля братовбивств в 1942 і 1943 роках, за які несе відповідальність керівництво ОУНСД.

Голова ПУН полк. А.Мельник домагався від С.Бандери публічної заяви відносно братовбивств, на жаль, проводи ЗЧ ОУН чи ОУНр ніколи такої заяви не зложили, а тепер використовують заплутані заяви Я.Гайваса, щоб справу ще більше затемнювати.

4. Я. Гайвас був довголітнім співробітником націоналістичних часописів і в своїх публікаціях неоднократно насвітлював події з часів німецької окупації України, представляючи їх у відмінному світлі, ніж у згаданому інтерв'ю. В самому ж інтерв'ю наведено декілька фактів незгідних з правдою і це ставить під поважний сумнів так вірогідність, як і інтенцію того інтерв'ю.

15-го жовтня 1982 року

Референтура Преси і Публікацій ПУН

2000-ліття Києва...

(Продовження зі стор. 2)

гарний доказ єдности українського духа.

Київ — столиця України — має тривке місце в серцях всіх українців, в Україні і поза нею сущих.

За царату росіяни назвали його „мать русских ґородов". І сьогодні на вулицях Києва не почуєте голосної української мови. Але так було і за Першої світової війни, але 1-го квітня 1917 року 100,000 людей маршували Великою Володимирською вулицею на Софійський майдан, співаючи „Заповіт". Коли Київ знову стане вільним і коли, може, пам'ятник Богдана Хмельницького на Софійському майдані пересунуть так, щоб його булава зверталася не в сторону півночі, а заходу, тоді і буде час святкувати роковини існування того чудового міста. Тепер вільне українство має за місію вказувати на зв'язок Києва і всієї України із Заходом, а не Сходом, і сьогодні залишім придумані Москвою ювілейні імпрези — тамошньому імперському режимові і його ступайкам.

Показ української культури в Лондоні

У найбільшій книгарні світу — Фойлесі, що знаходиться в центрі Лондону, вперше від часу поселення українців у цьому місті, тобто понад 30 років тому, влаштовано в галерії цієї книгарні показ українських мистецьких надбань — понад 200-літнього нашого мистецтва. Пишу вперше, маючи на увазі збірну виставку, бо індивідуальні українські мистці, такі як, наприклад, св.п. художник Василь Перебийніс і, здається, д-р Галя Мазуренко свого часу виставляли свої праці в згаданій галерії.

На цій збірній виставці, про яку саме мова, виставлено праці таких славних художників як Володимира Боровиковського, великого майстра XVIII ст., а з XIX і XX ст.-праці Олекси Новаківського, Івана Труша, Олекси Грищенка, Михайла Мороза, Михайла Дмитренка, Михайла Кміти, Петра Мегика, Олени Кульчицької, Якова Гніздовського, Миколи Самокиша та інших, а з молодшої ґенерації праці Любослава Гуцалюка, Омеляна Мазурика, Богдана Божемського, Петра Шостака, Катерини Кричевської, Івана Марчука та інших. Наші лондонські мистці — д-р Галя Мазуренко і Ростислав Глувко також виставляють свої праці. Григорій Крук, видатний скульптор, теж має свої праці на цій виставці. Збірка українських ікон та деякі стародруки доповнюють цю виставку. Це вже вдруге цього року автор цих рядків улаштував таку виставку для чужинної публіки у співпраці з Головною Управою Союзу Українців у Великій Британії. Маю на увазі виставку в березні цього року в мистецькій галерії центральної бібліотеки міста Брадфорду. Як тоді, так і тепер улаштовано виставку в такому місці, де велика кількість людей при нагоді відвідин цієї величезної книгарні відвідає також і цю виставку.

Не маю найменшого сумніву, що при справді серйозній увазі в майбутньому до тієї важливої вітки української культури, що нею є художнє мистецтво, можна б показати цю чи доповнену збірку в якійсь відомій професійній ґалерії з великим успіхом, але покищо вже зроблено добрий початок цими виставками. Слідкуючи з увагою за розвитком і діяльністю української діяспори, помічаю великий зворот у сторону культури. Зворот цей, на мою скромну думку, незвичайно потрібен і корисний, але запізнений щонайменше 20 років. Все таки краще пізно, як ніколи. Цими роками ми бачимо випуск люксусових монографій різних наших мистців. Відколи постав український музей у Ню Йорку, ця подія поставила, так би мовити, український Ню Йорк на мапу. Зацікавлення чужинців українським мистецтвом постійно зростає. Були надруковані численні, вельми прихильні рецензії у таких поважних часописах як „Ню Йорк Таймс", „Вашінґтон Пост" та інших, були згадки про це в радіо і телевізії, а Музей зареєстровано в каталозі музеїв Ню Йорку.

У Торонто саме тепер Канадсько-Українська Мистецька Фундація влаштовує велику виставку творів українських художників, що живуть у вільному світі. З цієї нагоди буде виданий люксусовий каталог експонатів (ціна 30 долярів), а немає сумніву, що такий каталог залишиться документом для майбутніх поколінь і показуватиме розвиток та діяльність українського мистецтва на Заході у 80 роках XX століття. Треба відмітити, що Канадсько-Українська Мистецька Фундація у Торонто є власником чудової ґалерії, де відбувається згадана виставка, а також ґалерія — це місце постійних виставок українських мистців. Таке місце вносить культурну атмосферу в життя тамошньої української громади, молодь виховується в гордості за своє рідне, а водночас це одна з кращих нагод інформувати чужинців про українську культуру.

У ЗСА і Канаді майже в кожній більшій громаді існує український музей, чи постійна виставка українських мистецьких праць. Ось, наприклад, недавно оголошено, що почесними членами Українського Лемківського музею є Владики УК Церкви — Митрополит Стефан Сулик, Єпископ Роберт Москаль і Єпископ Василь Г. Лостен. Як відомо, цей Владика від багатьох уже років є меценатом української культури, та йде слідами, можливо, найбільшого мецената нашої культури, великого Митрополита Андрея Шептицького.

Звичайно, можна сказати, що влаштування музею чи постійної виставки не під силу малим громадам, але це не зовсім правда, бо еміґрація в Австралії, яка має приблизно стільки ж само населення, як і наша у В. Британії, з ініціятиви одної людини та з поміччю небагатьох осіб, у тому й автора цих рядків, може похвалитися поважною збіркою українського мистецтва, яка має всі можливості в найближчому майбутньому стати українським музеєм.

Можна б багато писати на цю тему. Чому постав звотор у сторону культури? Люди починають усвідомлювати собі вагу і значення тієї справи тепер і в майбутньому та розуміють, що всі почини в тій ділянці життя української діяспори є конечні для збереження української культури, серйозно загроженої на рідних землях, а одночасно і починають відчувати велику відповідальність за розвиток і збереження надбань української культури у вільному світі, де ніхто не стоїть її розвиткові на перешкоді, ніхто її не затискує, ніхто її не нищить.

Коли ж на нашому терені, тобто у Великій Британії, ми не змогли зорганізувати української гімназії, не видали ми дотепер історії нашого поселення в цій гостинній країні (до речі, така історія українського поселення в Австралії була видана друком уже 12 років тому), то хоч зробім одне спільне зусилля, маймо охоту й амбіцію створити якщо не музей українського творчого мистецтва, то хоча постійну виставку, де свої і чужі мали б нагоду бачити наше мистецтво, а молодь, тут народжена і вихована, мала б нагоду пізнати українське творче мистецтво і ним дорожити та поглиблювати своє знання про українську культуру.

Звертаюся до всіх, хто розуміє вагу і значення такої виставки чи музею у столиці Великої Британії, щоб вони на сторінках нашого часопису висловилися в тій справі, підтримали її, бо якщо такого діла не зреалізуємо вже й так у доволі пізньому часі, тоді хто це зробить і коли? Зробім спільне зусилля, бо це може залишитися одним з найтриваліших наших здобутків. Може залишитися гордістю теперішніх і майбутніх українських поколінь, а водночас і поважним вкладом у культурне життя столиці В. Британії та зрівняє нас з іншими народами, що мають подібні інституції в Лондоні. Не можна виключати можливості, що на таку ціль, а радше на підтримку такої інституції, яка б постала нашими зусиллями, рада мистецтва Лондону признала б щорічну дотацію, бо існування такої інституції збагачувало б культурну діяльність столиці. Можна сказати, що така справа дуже амбітна, але я вірю, що наша спільнота у Великій Британії має можливості здійснити її. Треба лише доброї волі, великого зусилля і дещо грошей.

Володимир Луців.

Відбулися Загальні збори Делеґатури УСЦАК-Схід

Ню Йорк, Н.Й. — Дня 30-го жовтня ц.р., тут у Домі Українського Спортового Клюбу відбулися чергові Загальні збори Делеґатури УСЦАК-Схід, у яких взяло участь 17 управнених представників 6-ти діючих спортових осередків і молодечих організацій. Збори відкрив голова Делеґатури Мирон Стебельський, який привітав делегатів і подав порядок дня, що його одноголосно прийнято. Перед відчитанням протоколу з попередніх Зборів зі словом привіту виступив голова УСК-у д-р Іван Сєрант, який побажав Делеґатурі дальших успіхів у праці.

Звітували голова й усі референти та присутні ланкові окремих ділянок спорту. Звітодавці подали вичерпні факти з дворічної діяльности про успіхи, як також і невдачі. Відрадно, що Делеґатура проявила живучість, розвинула помітну активність, доказом чого були докладні дані уступаючої Управи.

В обидвох минулих роках Управа влаштувала такі великі річні спортові імпрези: Спортові ігрища молоді, першенські турніри тенісу, плавання, відбиванки. Крім цього, на терені Делеґатури відбувся ряд крайових чемпіонатів, у яких наші спортові активісти та наші ланки і дружини відіграли першорядні ролі. На відмічення теж заслуговує вповні гармонійна співпраця між спортовими осередками Делеґатури, завдяки якій Управа могла влаштовувати згадані спортові імпрези.

В діловій дискусії над звітами ряд делегатів висловив цінні думки про дальші пляни поширення спортової активности, про тіснішу ніж досі співпрацю між спортовими осередками, про дальше поширення популярних спортових ігрищ молоді та про підготовку нашого спортового активу до II Вільної Олімпіяди поневолених Росією народів, що відбудеться в 1984 році в Торонто, Канада.

В часі перерви і гостинної перекуски, що її влаштувала Управа УСК-у, на залю нарад завітав сенатор Павло Юзик, який, перебуваючи в Ню Йорку, привітав присутніх та побажав успіхів у дальшій праці Делеґатури.

У дальшому ході Зборів на пропозицію Контрольної комісії, Збори оплесками уділили абсолюторію уступаючій Управі. На внесок Номінаційної комісії у складі — С. Качмарський, М. Шміґель, І. Сохан і О. Твардовський, учасники Зборів вибрали на чергову дворічну каденцію Управу в такому складі: М. Стебельський (УСВТ „Ч. Січ"), голова; С. Качмарський (УСК, Н.Й.) і Я. Козак (УСО „Тризуб"), заступники; Д. Бобеляк (УСВТ „Ч.Січ"), секретар; О. Напора (УСВТ „Ч. Січ"), фінансовий секретар; С. Коваленко (УСК, Н.Й.) і Я. Сосяк (УСВТ „Ч. Січ"), ланкові копаного м'яча; О. Федаш (Пласт „Чорноморці", відбиванка; Я. Рубель (КЛК, Н.Й.), теніс; д-р Р. Слиж (УСВТ „Ч. Січ"), плавання; Ю. Храневич (УСВТ „Ч. Січ"), настільний теніс; О. Колодій (УСВТ „Ч. Січ") і І. Лещук (СУМ-А, Н.Й.), легка атлетика; М. Футала (СУМ-А, Н.Й.), ґольф; Я. Петрик (СУМ-А, Пассейк) і Р. Глушко (СК СУМ „Крилаті", Йонкерс), члени; О. Твардовський (УСВТ „Ч. Січ), пресовий референт. Контрольна комісія: Т. Щеснюк (УСК, Н.Й.), М. Шміґель (СУМ) і І. Сохан (Пласт). Делеґати на Загальні збори УСЦАК: С. Качмарський і М. Шміґель.

У загальному Загальні збори Делеґатури пройшли успішно в надзвичайно діловій та гармонійній атмосфері, що, треба сподіватися, причиниться до ще успішнішої праці Управи. Відрадним явищем є факт участи і вибір до нової Управи кількох молодих, надійних спортових діячів.

О. Твардовський